

19 Νοεμβρίου 2014

Η εξουσία στην Εκκλησία

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

image not found or type unknown

Ο Χριστός είπε στους μαθητές Του, κατά τη διάρκεια της τελευταίας νύκτας της επίγειας ζωής Του, ότι «θα τους διώξουν απ' τις συναγωγές. Θα έλθει μάλιστα ο καιρός που όποιος τους θανατώσει θα νομίζει πως έτσι υπηρετεί το Θεό» (Ιω. 16,2). Τους προειδοποίησε για να είναι έτοιμοι και να μη χάσουν την πίστη τους.

Ο λόγος Του στηρίζεται στην αλήθεια και στην ειλικρίνεια. Δεν υπόσχεται δρόμους εύκολους. Δεν κοροϊδεύει όσους θα Τον ακολουθήσουν. Η αλήθεια βρίσκεται στην πραγματικότητα, το ψέμα στην ψευδαίσθηση.

Αν τολμήσουμε να παραλληλίσουμε τη συναγωγή, ως τόπο σύναξης και λατρείας, με την Εκκλησία, και τους τότε μαθητές του Χριστού με τους χριστιανούς σήμερα, και τους Φαρισαίους με όσους έχουν εξουσία στην Εκκλησία αλλά «ουκ έγνωσαν τον πατέρα ουδέ εμέ» (Ιω. 16,3) κατά τη συνέχεια του λόγου του Κυρίου, τότε κατανοούμε ότι όσα είπε «μένουν εις τον αιώνα», δηλαδή ισχύουν και σήμερα.

Όταν η διακονία στην Εκκλησία εκλαμβάνεται ως εξουσία, η εκκοσμίκευση είναι δεδομένη. Τότε οι κανόνες της Εκκλησίας γίνονται νόμοι, η θεραπευτική αγωγή τιμωρία, η θέση αξίωμα. Ο Χριστός είναι απών και ο άνθρωπος χωρίς Θεό.

Δεν είναι δύσκολο να παρασυρθεί κανείς, όταν άλλοι εξαρτώνται από αυτόν και να τους εξουσιάζει αντί να τους διακονεί. Έτσι συμβαίνει με τους «βασιλείς των εθνών». Εμάς όμως μας καλεί «να μην κάνουμε το ίδιο, αλλά ο ανώτερος ανάμεσά μας να γίνει σαν τον κατώτερο κι ο αρχηγός σαν τον υπηρέτη» (Λουκ. 22,26).

Ο π. Αλέξανδρος Σμέμαν έγραφε: «Το γνήσιο ενδιαφέρον για την Εκκλησία συνίσταται στο να μην οδηγηθεί ποτέ κανείς σε πειρασμό χάριν της Εκκλησίας». Η πραγματικότητα μας λέει ότι πολλοί βρέθηκαν σε πειρασμό «χάριν της Εκκλησίας», των ανθρώπων δηλαδή εκείνων που εξ ονόματος της Εκκλησίας ασκούν εξουσία. Αυτοί μπορεί να είναι επίσκοποι, ιερείς στην κοινότητά τους, εκκλησιαστικοί επίτροποι, μέλη συμβουλίων σε εκκλησιαστικά ιδρύματα και

διάφορα άλλα. Όπως, ακόμα, και σε θέσεις που δεν φαίνονται να είναι εκκλησιαστικές αλλά αυτοί που τις κατέχουν είναι «άνθρωποι της Εκκλησίας».

Η όποια εξουσία υπάρχει στον κόσμο αυτό θα έλθει στιγμή που θα καταργηθεί, είτε άμεσα από άλλη είτε στο τέλος των αιώνων. Μόνο η αγάπη μένει που ξέρει να προσφέρεται ταπεινά, να μην κατεξουσιάζει, ν' αφήνει χώρο να ζήσει ο άλλος.

Είναι λυπηρό να συντρίβονται οι άνθρωποι από «εκκλησιαστικούς» ανθρώπους που τη διακονία τους θεωρούν εξουσία. Διαστρεβλώνουν το Ευαγγελικό μήνυμα όσοι κυβερνούν, σε μικρούς ή μεγάλους χώρους, με κριτήρια κοσμικά. Γιατί η εξουσία έχει βάση την αυτάρκεια, τον εγωισμό, την επιβολή, το δαιμονικό πνεύμα. Η διακονία στηρίζεται στην ταπείνωση, που είναι το πνεύμα του Θεανθρώπου.

Κάποια στιγμή μπορεί να βρεθούμε στον πειρασμό της εξουσίας ή στον πειρασμό της καταδυναστείας από την εξουσία. Τον πρώτο πειρασμό ο Χριστός τον νίκησε με το να μην τον αποδεκτεί, αλλά να αντισταθεί με δυναμισμό στο διάβολο λέγοντάς του «ύπαγε οπίσω μου σατανά» και να διακονήσει με τη θυσία Του αντί να εξουσιάζει τον κόσμο ζητώντας τη θυσία του. Στο δεύτερο πειρασμό ο Χριστός δεν αντιστάθηκε με κοσμικά μέσα, όπως του ζήτησαν οι Ιουδαίοι να κάνει με το να γίνει βασιλιάς τους για να διώξει τους Ρωμαίους. Η δύναμή Του βρισκόταν στο Σταυρό Του, γι' αυτό και στην Ανάστασή Του.

Να γιατί ο Απόστολος Πέτρος γράφει στους χριστιανούς: «Ο Χριστός πέθανε για μας, αφήνοντάς σας το υπόδειγμα για να βαδίζετε στ' αχνάρια Του» (Α' Πέτρ. 2,21).

Πηγή: isagiastriados.com